Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Lutego 1887. Część IV.

Nr. 4.

Obwieszczenie

galicyjskiej c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 21. Stycznia 1887, L. 100.415|1886, dotyczące poddania szmat pod kontrolę, w okręgach pogranicznych.

Rozporządzeniem wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu i handlu z dnia 13. Grudnia 1886 (Dz. u. p. z r. 1887 Nr. 2), poddano szmaty (gałgany) Nr. 357, powszechnej austryacko-węgierskiej taryfy cłowej z 25. Maja 1882 w myśl §. 337 ordynacyi cłowej z r. 1835, pod kontrolę w okręgach pogranicznych Czech, Morawii, Szląska, Galicyi, Wyższej Austryi, Salcburga, Tyrolu i Voralbergu.

Kontroli zaprowadzonej w okręgu pogranicznym, podlegają bez względu na ilość wszelkie szmaty, sprowadzane lub wysyłane dla obrotu przemysłowego.

Z wyjątkiem wypadków, w których sprowadzanie lub wysyłanie szmat odbywa się do celów przemysłowych, uwolnione będą ilości szmat aż do 25 kilogramów od kontroli dla okręgu pogranicznego przepisanej.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. Lutego 1887.

Przy wykonywaniu kontroli nad handlarzami szmat, mają być w myśl §§. 61, 75 i 162 przepisu wykonawczego do ordynacyi cłowej i reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. Grudnia 1855 (Dz. u. p. Nr. 221), zastosowane następujące szczegółowe postanowienia:

Handlarze szmat mają wszelkie szmaty tylko w pewnych, naprzód oznajmić się mających lokalnościach przechowywać i to albo w opakowaniu, w którem te szmaty nadeszły, lub też złożone w pewnych wedle wagi oznaczyć się mających ilościach.

Lokalności te muszą być przystępne i zamykalne, a zmiany w nich, wprzód nim zostaną przedsięwzięte, mają być Władzy oznajmione.

Względem przychodu i rozchodu szmat, ma handlarz oprócz innych przepisanych książek, prowadzić osobną paginowaną książkę rachunkową (Contobuch), którą u organów skarbowych kupować winien.

Książka ta musi być każdego czasu w miejscu oznajmionem na karcie tytułowej wymienić się mającem przechowywaną, w stanie czystym i nienaruszonym utrzymywaną i przy przedsiębranych przez organa skarbowe rewizyach, wraz z należącymi do niej dokumentami przedkładaną.

Książka rachunkowa prowadzoną być ma regularnie, zupełnie wyraźnie i bez wszelkiego wycierania. Jeżeli zachodzi potrzeba zmiany wciągnienia, to należy takową w ten sposób uskutecznić, że mylne wciągnienie ma być przekreślone, sprostowanie zaś nad tem lub obok zapisane, jednak zawsze tak, aby przekreślone wyrazy pozostały czytelnymi.

Z reguły prowadzić winien książkę rachunkową sam handlarz szmat, który w tym względzie zastąpionym być może przez trzeciego tylko w przypadkach nieobecności, lub gdyby w ogólności do prowadzenia książki nie był uzdolniony.

Do takiego zastępstwa ma tenże raz na zawsze przeznaczyć osobę pewną, za której czynności i zaniedbania pod względem tych przepisów, zostaje odpowiedzialnym. (§. 128. Ust. kar. o prz. doch.).

Do książki rachunkowej mają być tak przychody jak i rozchody szmat podług czasu, pochodzenia i ilości wciągane i dokumenta odnoszące się do pojedynczych pozycyi przychodu i rozchodu przyłączone.

Dokumenta te są następujące:

I. Dla przychodu szmat:

a) Faktury innych handlarzy w kraju i zagranicą,
b) własnoręczny podpis szmaciarza przy odbiorze zebranych szmat;
c) listy przewozowe przy odbiorze szmat koleją transportowanych.

II. Przy rozchodzie szmat:

a) oświadczenie (deklaracya) do wywozu względem szmat za granicę wysyłanych;
b) poświadczenie odbioru datowane i podpisane przez krajowego odbiorcę (fabrykanta papieru lub handlarza szmat).

Pierwszą pozycyę zapisania w książce rachunkowej stanowić będą zasoby przez handlarza szmat oznajmione a przez rewidującego urzędnika lub do tego ustanowioną osobę wciągnąć się mające.

Każdy dalszy przychód ma handlarz szmat bezpośrednio po złożeniu tychże w składach, gdzie takowe wprost po swem nadejściu mają być złożone, wpisać do księgi rachunkowej.

Każdy rozchód szmat, powstały czy to przez sprzedaż szmat w miejscu lub po za miejscem, czy też w inny sposób, winien być natychmiast pojedynczo wpisanym do księgi rachunkowej przy wymienieniu odbiorcy.

Na dokumentach, odnoszących się do przychodu i rozchodu, należy zanotować numer, pod którym szmaty do książki rachunkowej wpisane zostały.

Rzeczone dokumenta mają być podług numerów uporządkowane, osobno zeszyte i przy książce rachunkowej przechowywane.

Przy rewizyach, przez urzędników lub do tego ustanowione osoby przedsiębrać się mających, będzie książka rachunkowa w przychodzie i rozchodzie zamkniętą, suma rozchodu od sumy przychodu potrąconą, i w ten sposób należny stan wykazany.

Następnie przystępuje się do skonstatowania zasobów szmat, a znaleziony stan wpisuje się do książki rachunkowej przy podaniu daty rewizyi.

Obecne, do wykazania już nie potrzebne dokumenta zostaną przez rewidującego urzędnika lub do tego ustanowioną osobę ściągnięte, inne zaś zaopatrzone ich własnoręcznym podpisem i datą.

Jeżeli książka rachunkowa zostanie zupełnie zapisaną, ma ją posiadacz w sposób wyżej wskazany zamknąć, wypadającą różnicę wciągnąć do nowo założyć się mającej książki, zapisaną zaś oddać do przynależnego Nadzoru straży skarbowej.

W przypadkach zaniedbanego prowadzenia lub przechowania księgi rachunkowej, lub w razie odkrytych nierzetelności w prowadzeniu tejże, tudzież w przypadkach przepisom przeciwnego przechowywania szmat kontroli ulegających, postąpi się według postanowień §§. 237., 273., 372., 387., 388., 389., 390. i 391. ust. kar. o przes. doch.

Kontrola nad osobami zajmującemi się zbieraniem szmat (szmaciarzami), wykonywaną będzie przez zaprowadzenie „książek oddania szmat“, w którym to względzie bliższe postanowienia później wydane zostaną.

Przy tej sposobności przypomina się najważniejsze istniejące postanowienia w przedmiocie kontroli towarów z ordynacyi cłowej, przepisu wykonawczego do tejże, tudzież rozporządzeń ministeryalnych z 7. Czerwca 1853 (Dz. ust. p. Nr. 104) i z 28. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 143)

Towary poddane kontroli, podlegają w okręgu pogranicznym przy przeniesieniu do innego miejsca, w przechowaniu lub handlu, szczególnemu nadzorowi (kontroli) (§. 337. o. c.).

Przemysłowcy obowiązani są swój handel towarami poddanymi kontroli, Władzom skarbowym i organom w zupełności wykazać. (§. 308. o. c.).

Prowadzony w sposób przemysłowy handel szmat w okręgach pogranicznych na wstępie wymienionych krajów koronnych, wymaga otrzymania konsensu, który tylko w tym razie może być udzielony, jeżeli powiatowa Władza skarbowa nie uczyni żadnego zarzutu przeciw osobie kandydata pod względem zasługiwania na zaufanie w sprawach skarbowych, ani też przeciw obranej siedzibie przemysłu (§§. 1. i 2. rozp. minist. z 28. Sierpnia 1884).

Przemysłowcy, zajmujący się kupnem i sprzedażą towarów poddanych kontroli w pogranicznym okręgu, obowiązani są przy przedsiębranych w ich lokalnościach przemysłowych rewizyach, przedłożyć do przejrzenia:

a) książki przemysłowe w przedmiocie prowadzenia przemysłu w miejscu, w którem rewizya się odbywa;

b) wszystkie do wykazania nabycia, pochodzenia lub oclenia towarów poddanych kontroli odnoszące się dokumenta (§. 75. przep. wyk. do ord. cł.).

Warunki, pod którymi dokumenta do wykazania mogą być przyjęte, oznaczone są w §§. 328. do włącznie 332. ordynacyi cłowej.

Jeżeli posiadacz towaru poddanego kontroli, zaopatrzonego w dokument pokrycia, takowy komuś, który jest upoważniony do nabycia tego towaru (§§. 355. i 356. o. c.) i znajduje się w tem samem miejscu, w całej ilości, na jaką dokument opiewa, odstępuje, to ma zaszłe odstąpienie na odwrotnej stronie dokumentu umieścić i swoim podpisem potwierdzić; zarazem ma dzień, w którym odstąpienie nastąpiło, a jeśli odstępujący prowadzi księgę przemysłową, także stronę i pozycyę, pod którą odstąpienie w księdze przemysłowej zapisane zostało, wyrazić (§. 151. przepisu wykon. do ordyn. cłowej).

Jeśli się jednakowoż tylko część towaru, na który dokument opiewa, w ilości nie wyjętej od kontroli towarowej, komuś odstępuje, który się w tem samem miejscu znajduje, natenczas należy przedłożyć dokument temu urzędowi do kontroli towarowej ustanowionemu, któremu to miejsce co do tej czynności jest przydzielone. Ten urząd ma na dokumencie, na podstawie którego odstąpienie nastąpiło, odstąpioną ilość odpisać i dokument stronie zwrócić, jak długo czas do użycia tegoż nie minął.

Również wystawi urząd nabywcy na odstąpioną ilość urzędowe poświadczenie (kartę kontrolną) i powołany jest przed wystawieniem tego poświadczenia przekonać się o ilości i jakości znajdującego się towaru. Towar ten nie może być przed wystawieniem potwierdzenia przeniesiony do nabywcy (§. 152. przepisu wykon.).

Towary, poddane kontroli, nie mogą być w ilościach nie wyjętych z pod kontroli z miejsca w okręgu pogranicznym położonego bez pozwolenia urzędu cłowego wysyłane. O to pozwolenie należy się postarać u urzędu znajdującego się w miejscu, lub u urzędu, któremu miejscowość co do tych czynności, jest przydzielona. Znajduje się urząd w miejscu, to należy towar przeznaczony do przesyłki razem z żądaniem o pozwolenie, w innych przypadkach zaś dopiero wtenczas, kiedy to pozwolenie w formie karty legitymacyjnej uzyskane zostało, przystawić do urzędu i temuż udowodnienie zgodnego z przepisami nabycia przedłożyć (§. 338. ordynacyi cłowej). Taka karta legitymacyjna ma także drogę, której się trzymać i wyznaczony ter-

min do stawienia towaru wyrażać, po którego upływie takowa nie ma żadnego znaczenia.

Jeżeli przesyłka ma odejść w kierunku, w którym się urząd upoważniony do czynności co do kontroli towarów bliżej znajduje, niż ten, któremu miejscowość właściwie jest przydzielona, lub jeżeliby zachodziła konieczność odbywania dalekiej drogi celem przystawienia towaru do wymienionego urzędu, natenczas może przepisane oznajmienie i dalsze postępowanie kontrolne w tym urzędzie nastąpić, który w zamierzonym kierunku jako najbliższy się okazuje (§. 175. przepisu wykon.).

Urząd bada towar w sposób, dla przekazywanych towarów przepisany, sprawdza przedłożone wykazanie i udziela pozwolenie do transportu, wygotowując kartę kontrolną.

Towary, takiemi w okręgu granicznym wystawionemi kartami kontrolnemi pokryte, nie potrzebują w transporcie, w okręgu pogranicznym być zaopatrzone zamknięciem urzędowem, ani też w miejscu przeznaczenia stawione do organu kontrolnego. (Obwieszczenie galic. kraj. Dyr. skarb. z 28. Listopada 1885 L. 83.593, Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1886 Nr. 2).

Od przepisanego w §. 338 ordynacyi cłowej stawienia towarów kontroli poddanych, do urzędu znajdującego się w miejscu wysyłki, względnie do tego urzędu, któremu to miejsce co do kontroli towarów jest przydzielone, można odstąpić o ile nie zachodzi żadne podejrzenie nadużycia dokumentu pokrywającego, o którego wystawienie się rozchodzi, a to, jeżeli:

a) przesyłka odbywa się w tym samym okręgu nadzorczym, lub

b) w takich ilościach, któreby wyjęte były od kontroli w okręgu pogranicznym, gdyby nie należały do obrotu przemysłowego.

W wypadkach takich wystarcza, jeżeli prośba o pozwolenie transportu wspomnionemu urzędowi przy przedłożeniu przepisanego wykazania, przedstawioną zostanie (§. 32. rozp. min. z 7. Czerwca 1853).

Towary kontroli podlegające, które z wewnętrznego obwodu cłowego do okręgu pogranicznego wysyłane bywają, nie mogą być do tego bez otrzymanego urzędowego pozwolenia wprowadzone (§. 341. o. c.).

Jeżeli w miejscu, z którego towar do okręgu pogranicznego wysłany bywa, znajduje się Urząd upoważniony do czynności urzędowych co do kontroli towarów, albo jeżeli w ciągu transportu w wewnętrznym obwodzie cłowym lub koło wewnętrznej linii, towar dotyka miejsca, w którem się taki urząd znajduje, to należy towar do tego urzędu przystawić (§. 342. o. c.).

Urząd bada towar w sposób dla przekazywanych przesyłek przepisany, sprawdza przedłożone wykazanie i przekazuje towar, skoro nie zachodzi żadna przeszkoda, pod zamknięciem urzędowem za pomocą karty kontrolnej, do urzędu, znajdującego się w miejscu przeznaczenia, lub gdyby takowy tamże nie znajdował się, do tego urzędu, któremu miejsce przeznaczenia dla takich czynności jest przydzielone (§§. 342. i 339. o. c.).

Towary jednak, które w postępowaniu przekazowem od nałożenia zamknięcia urzędowego są uwolnione (§. 149. o. c.), są od tego wolne także i w postępowaniu kontrolnem.

Jeżeli w miejscu wysyłki nie ma urzędu do wspomnionego postępowania upoważnionego i jeżeli także w ciągu transportu wewnątrz obrębu cłowego nie dotyka towar takiego urzędu, natenczas należy przed wprowadzeniem towaru do okręgu pogranicznego postarać się o pozwolenie na to w najbliższym, w okręgu pogranicznym ustanowionym urzędzie.

Wydane z tego urzędu poświadczenie, znajdować się ma przy towarze w ciągu transportu aż do samego urzędu. Do tego urzędu ma być towar odstawiony, a co do reszty zastosowane postępowanie w §§. 339. i 340. ordynacyi cłowej przepisane (§. 342. o. c.).

Jeżeli towar poddany kontroli wprowadzony bywa w ilości niewyjętej z pod kontroli z wewnętrznego obrębu cłowego na drodze przy linii wewnętrznej jako droga cłowa oznaczonej, a urząd kontrolny nie znajduje się ani w miejscu wysyłki ani po drodze do wewnętrznej linii, ani też na samej linii wewnętrznej, natenczas można wprowadzić towar w okręgu pogranicznym na drodze cłowej aż do miejsca przeznaczenia. Tenże towar jednakowoż musi być zaopatrzony w dokument, według §. 348 ordynacyi cłowej sporządzony (noty nabycia lub sprzedaży, listy frachtowe) i nie może być ani

a) bez poprzedniego oznajmienia w urzędzie do urzędowych czynności co do kontroli towarów ustanowionym i bez dotyczących czynności urzędowych z drogi cłowej do miejsca po za nią leżącego lub na drogę od niej zboczającej przeniesiony, ani też

b) w miejscu przeznaczenia na drodze cłowej leżącego, bez oznajmienia w najbliższym oddziale straży skarbowej lub też w najbliższym urzędzie kontrolnym i bez otrzymanego potwierdzenia złożony (§. 145. przepisu wykon.).

W okręgu pogranicznym musi być w myśl istniejących przepisów, każdy zapas szmat, przewyższający ilość wyjętą z pod kontroli, pokryty urzędowem poświadczeniem.

Gdyby odbyt, zużycie lub przerobienie przedmiotów, w okręgu pogranicznym znajdujących się nie nastąpiło przed upływem czasokresów, w przeciągu których dokumenta tymże do wykazania służące, mogą być przyjęte, i jeżeli zachodzą warunki, pod którymi obowiązek do wykazania nabycia, pochodzenia albo oclenia ma miejsce, natenczas należy tę okoliczność, że odbyt, zużycie lub przerobienie zasobnych przedmiotów nie nastąpiło, najmniej czternaście dni przed upływem owych czasokresów, najbliższemu do czynności urzędowych co do kontroli cłowej upoważnionemu urzędowi z prośbą o przedłużenie terminu co do przyjęcia dokumentów wyznaczo-

nego oznajmić, w przeciwnym bowiem razie te dokumenta do wykazania, nie mogą być uwzględnione (§. 346. o. c.).

Spis ustanowionych Urzędów kontrolujących wraz z miejscowościami każdemu Urzędowi przydzielonemi, ogłoszono rozporządzeniem tutejszem z dnia 31. Lipca 1882, L. 40.289 (Dz ust. i rozp. kraj. Nr. 80).

Lwów, dnia 21. Stycznia 1887.

Ott, w. r.

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Stycznia 1887, L. 5569, względem zezwolenia gminie miasta Sanoka, na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16 Stycznia b. r. najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. Grudnia 1886, następującej treści:

„Gminie miasta powiatowego Sanok, zezwala się pobierać na pokrycie wydatków gminnych 80$^0/_0$ dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa w latach 1887, 1888, 1889, 1890, 1891 i 1892“.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Stycznia 1887 L. 974, z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 28. Stycznia 1887.

W zastępstwie:

Karasiński, w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Lutego 1887, do L. 7011, względem prowizoryum budżetowego, a mianowicie poboru dodatku krajowego.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Stycznia b. r. zatwierdzić najłaskawiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. Grudnia 1886 następującej treści:

„Sejm upoważnia Wydział krajowy do pobierania od 1. Stycznia 1887 dochodów funduszu krajowego na podstawie budżetu uchwalonego na rok 1886 i do czynienia od 1. Stycznia 1887 wydatków zwyczajnych z funduszu krajowego w granicach określonych projektem budżetu na rok 1887 przedłożonym przez Wydział krajowy.

Upoważnienie to straci moc swoją w chwili, w której uchwała finansowa na r. 1887 zostanie przez Sejm powziętą.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. Stycznia b. r. L. 1317.

Lwów, dnia 4. Lutego 1887.

W zastępstwie:
Loebl, w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Lutego 1887, L. 7630, względem zezwolenia gminie Podhajce na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Stycznia 1887 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. Grudnia 1886, następującej treści:

„Gminie miasteczka powiatowego Podhajce, zezwala się w latach 1888 do włącznie 1892, pobierać 80% dodatek gminny od mięsa i wina“.

Co się niniejszem podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Stycznia 1887, L. 1316.

Lwów, dnia 7. Lutego 1887.

W zastępstwie:
Loebl, w. r.